

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Betty Cayouette
ONE LAST SHOT

Copyright © 2024 by Betty Cayouette
First published in the United States by St. Martin's Griffin, an imprint
of St. Martin's Publishing Group
Translation rights arranged by TRIADA US INC. and PLIMA Literary
Agency
All Rights Reserved
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05407-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od
drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u
potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva
životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Još samo jednom

BETI KAJUET

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Mojoj mami, Suzan, koja mi je uvek bila podrška

PRVO POGLAVLJE

Emerson

Oduvek sam se poistovećivala s junakinjama romantičnih komedija koje sam gledala kao dete. Bila sam ona trapava, nespretna devojka koja se nada da će *nekako* ipak uspeti da osvoji momka. Ali prošla sam kroz fazu preobražaja, a pravu ljubav još uvek nisam pronašla. Umesto toga, sada pokušavam da opovrgnem teoriju o svom dečku, što praktično samo dokazuje da je naša veza osuđena na propast. U stvari, svaka moja veza završila se na prilično spektakularan način.

Ustajem sa snežnobelog *vest elm* kožnog kauča, koji mi je Džoš kupio pošto je video da sam sačuvala fotografiju tog kauča na *Instagramu*. Romantično, zar ne? Pa, bilo bi tako da ne mrzim beli nameštaj, što sam mu odmah rekla. Zapravo, sačuvala sam tu fotku za svoju najbolju prijateljicu Džordžiju. Takođe, tada smo se zabavljali tek nedelju dana – malo preuranjeno da vam momak kupuje nameštaj, zar ne?

Prilazim polici s knjigama i izvlačim jednu od svojih omiljenih romana – *Predmet moje naklonosti* Stivena Makolija. Stariji naslov, ali sjajna priča adaptirana u zabavan film. Džoš se kune da je pročitao sve knjige s te police, ali u poslednje vreme primećujem da menja temu razgovora čim ga upitam za neku od njih.

„Ljubavi? Jesi li pročitao ovu?“ Okrenula sam korice knjige ka Džošu. On igra za *Red sokse*, a kad smo se upoznali, nadala sam se da bi mogao biti „gospodin pravi“. Materijal za brak, neko vredan ovih šest meseci koje sam provela leteći iz Los Anđelesa u Boston da ga bolje upoznam.

„O, da, obožavam je. Jedna od najboljih.“ Džoš ustaje i pridružuje mi se pored police, obavijajući ruku oko mog struka i privlačeći me bliže sebi.

„Upravo sam je ponovo pročitala i još uvek sam zapanjena preokretom na samom kraju. Šta ti misliš?“ Okrećem se prema njemu, i dalje držeći knjigu, i napeto ga posmatram dok čekam na njegov odgovor.

On me povlači bliže sebi i strasno me ljubi, dok drugom rukom nemarno gura knjigu na policu. Ne vraća je na njeno mesto, već je samo baca preko drugih. Zatim me slobodnom rukom hvata za bradu – nešto što zna da ne podnosim. Već osećam kako mi na tom mestu izbijaju akne. Blago se povlačim. „Ljubavi, taj preokret. Šta misliš o njemu?“

„Potpuno šokantno“, mrmlja uz moje usne dok me privlači bliže sebi. „Najbolji deo knjige.“

„Znači, stvarno si se iznenadio kad su uzeli onog tipa za taoca?“

„Naravno. Sjajan kraj.“ Njegova druga ruka kreće naniže. Naglo se odmičem. *Znala sam.*

„Džošu, to je romantična komedija, u njoj nema talaca. Znao bi to da si je stvarno pročitao.“ Gledam ga. „Da li si uopšte pročitao neku od ovih knjiga? Svaki put kad pokušam da pričam s tobom o njima, ti izmisliš neki izgovor da promeniš temu ili me samo poljubiš!“

Prekrštam ruke na grudima, da mu bude jasno da stvarno želim odgovor. On uzdiše i preleće pogledom preko polica, verovatno tražeći knjigu po kojoj je gledao film. „Džošu, samo mi reci istinu.“

Centralni zid njegove dnevne sobe zauzima polica koja se proteže od poda do plafona i prepuna je mojih omiljenih naslova. Kada sam prvi put ušla u njegov stan tokom novogodišnje zabave, ugledala sam tu neverovatnu policu i odmah sam poželela da upoznam njenog vlasnika. Posle raskida s poznatim glumcem koji nije čitao ni svoje scenarije do kraja, zarekla sam se da ću ubuduće izlaziti samo s nekim ko deli moju strast prema čitanju. Mislila sam da ću zapravo moći da razgovaram s njim o knjigama koje doslovno gutam, možda čak i o pričama koje izmišljam noću.

Pogrešila sam.

Vidim trenutak kada se slama i menja taktiku. „Ljubavi, žao mi je što sam te lagao.“ Uzima me za ruku i vodi do kauča. „Bila si tako uzbuđena što volimo iste stvari, pa sam mislio da nije laž ako kažem da

sam većinu tih knjiga pročitao, jer sam stvarno planirao da ih pročitam pošto te osvojim.“

„I, jesi li ih pročitao?“ Možda ovo mogu da iskoristim. Stežem njegovu grubu šaku svojom negovanom rukom. Gel na svake dve nedelje uništava mi nokte, ali stvarno uvek izgledaju besprekorno, a po rečima mog agenta, to je jedino važno.

„Ne baš. Bio sam zauzet treninzima.“ Džoš čežnjivo gleda ka svojoj kućnoj teretani, kao da bi radije sada bio tamo, dižući tegove po treći put od jutros, nego razgovarao sa mnom.

„Jesi li makar *jednu* pročitao?“ Džoš se trza na moje pitanje, ali ja nastavljam dalje. Moram da pronađem nešto pozitivno, onda možda i zaboravim da me je slagao. Našoj vezi je to potrebno da bi opstala. „Da li je ono tvoja lista za čitanje?“, kažem i pokazujem na policu.

„U stvari, moj dizajner je kupio sve te knjige za onu zabavu na kojoj smo se upoznali. Moja mama je izjavila da prostorija izgleda glupo samo sa mojim peharima na policama, mada mislim da je čudno bolja reč. Zapravo, planirao sam da posle zabave recikliram te knjige kako bih oslobodio prostor za svoje pehare, ali eto, ispalo je da su nas baš one spojile, pa mogu da kažem da mi se investicija isplatila.“ Na kraju se osmehuje, kao da je upravo rekao nešto romantično, a ne da je hteo da uništi knjige vredne najmanje šest hiljada dolara.

„Hteo si da ih recikliraš?“ Svojski se trudim da mi glas ostane miran. „Ovde ima oko četiri stotine knjiga. Mogao si bar da ih doniraš.“

„Kome trebaju tolike knjige?“ Deluje mi iskreno zbunjeno. Da li je lik uopšte čuo za biblioteku?

To je to. Odlazim odavde.

„Džošu, ovo nema smisla. Ti i ja smo greška.“ On otvara usta da protestuje.

„Emerson, stvarno ne razumem“, molećivo mi kaže i prolazi prstima kroz svoju kovrdžavu kosu. „Ljubavi, hajde da popričamo o ovome. Možemo da odemo negde na odmor. Hajdemo u Kabo, da se opustimo i porazgovaramo o svemu. Evo, kupiću ti nove knjige vredne šest hiljada dolara i onda možeš da ih doniraš kome god želiš.“ Sumnjičavo se mršti dok to govori, ali ipak me uzima za ruku. „Ti si prava za mene. Ovo s knjigama je budalaština, zajedno ćemo to prevazići.“

Nežno izvlačim ruku iz njegove. „Džošu, nas dvoje se ne volimo. Bar ne onako kako ja zamišljam ljubav. Jako mi je žao, ali sigurna sam da ćeš pronaći devojkicu koja je savršena za tebe.“

Spakovala sam se za manje od minut. Uvek imam spreman kofer za slučaj da me iznenada pozovu na snimanje. Zaustavljam se da se oprostimo baš u trenutku kada Džoš besno odlazi i udara pesnicom u zid, oborivši gomilu uokvirenih fotografija na pod. Sigurna sam da će njegov asistent sve to srediti do sutra uveče. I sigurna sam da činim ispravnu stvar. Kofer bešumno klizi iza mene; tišina njegovih točkova odgovara osećanju mog stida dok oprezno zatvaram vrata, prethodno sklonivši nogom sada razbijenu uokvirenu fotku nas dvoje. Sigurna sam da će ta fotografija biti jedna od mnogih koje će *Pipl* iskoristiti u svojim najnovijim objavama u vezi sa mnom. Već vidim novi naslov: *Kratak pregled kompletne istorije zabavljanja Emerson, supermodela i slamateljke muških srca*.

Sva ta medijska pažnja možda jeste dobra, ali bar jednom bih volela da moji neuspesi ostanu samo moji. Volela bih da mogu izaći iz kuće bez šminke a da se za sat vremena ne pojave tekstovi da sam doživela nervni slom. Zaboravila sam kako izgleda biti prirodan. Moram pažljivo da prikazujem svaki delić sebe jer, čim izađem iz kuće, svaki taj delić više ne pripada meni, već postaje deo mog javnog imidža. Znam da ne bi trebalo da se žalim na loše strane modne industrije. Ona i moj izgled doneli su mi slavu, a ta slava donela mi je stabilnost. Nešto za čim sam čeznula u detinjstvu. Zato danas prihvatam loše u paketu sa dobrim.

Čim mi leđa dotaknu hotelski krevet, dozvoljavam sebi da se opustim. Uživam da opustim ramena kad sam sama u hotelskoj sobi i kad me niko ne gleda. Već deceniju koračam prava kao strela, još od vremena kad sam postala Emerson bez prezimena i otkad je Emerson postalo opštepoznato ime. Karijera mi jeste život, ali ta neprestana potreba da izgledam savršeno stvarno je iscrpljujuća. Svi moji bivši obožavaju moje „držanje balerine“, kao i agenti i klijenti, ali to znači da se *nikad* zaista ne opuštam. Što je u redu. *Sasvim u redu*. Bar tako govorim sebi.

Otvaram telefon i ležerno skrolujem po društvenim mrežama. Pred očima mi prolaze slike ostalih supermodela i poznatih faca. Više se i ne

Još samo jednom

trzam kad nađem na sopstveno lice u nekoj reklami. To jesu slike koje prikazuju mene, ali ja na njima ne vidim sebe. Posle nekoliko minuta – ili možda čak i punog sata, teško je to odrediti kad jednom upadnete u omamljujući vrtlog *Instagrama* – zastajem usred skrolovanja i zapanjeno gledam u obaveštenje koje se odjednom pojavilo na ekranu.

Podsetnik: *ako se ne uđaš do 28. godine, uđaćeš se za Tea! Još nedelju dana ;)*

Teo.

Stomak mi se steže. Ne mogu da verujem da sam potpuno zaboravila na taj naš dogovor. Nisam se čula s njim već deset godina. Sama pomisao na Tea pokreće lavinu emocija – kajanje, čežnju, stid. Bio je moja prva ljubav, možda i poslednja. Mogu da mislim da sam do ušiju zaljubljena u onog s kim izlazim, ali, čim se setim onoga što smo Teo i ja imali, na trenutak posumnjam da će ijedan moj momak biti kao on. Još od srednje škole jurim za tim prelepim osećanjem koje mi je Teo pružao. Načinom na koji smo bili povezani, kako mi je čitao misli pre nego što bih ih izgovorila, načinom na koji me je gledao – ali ne delove tela koje danas prikazujem svetu, već pravu *mene*, Emerson Grej.

Čak i u završnoj godini srednje škole, pošto sam iza sebe već imala velike kampanje i kad je šaputanje po hodnicima prestalo da bude negativno, njemu je *jedino* bilo važno da li mene taj posao usrećuje. Dok je moja mama slepo potpisivala svaki ugovor koji bi mi agent ponudio, jedino je Teo primetio koliko mi je krivo što propuštam Noć veštica u Sejlemu zbog snimanja za odeću *Urban*. On me je *uvek* pažljivo slušao i tačno je znao šta *zapravo* mislim, pa mi je tada čak ponudio da pozove mog agenta i ubedi ga da imam grip, pretvarajući se da je moj tata. I tako smo, umesto dosadnog snimanja, proveli savršenu nedelju praveći kostime u obliku kostura.

Ovaj podsetnik je verovatno ostao u kladu – menjala sam telefon milion puta, ali moj *epl aj-di* je ostao isti. Potpuno sam zaboravila na taj naš dogovor. Legla sam na krevet i pritisnula telefon na grudi. Napravili smo taj pakt još u srednjoj školi, kad smo mislili da je dvadeset i osam godina starost a deset godina posle mature – čitava večnost. Oboje smo

postavili isti podsetnik – prvo na Teov rođendan, a zatim na moj, nedelju dana kasnije. Šalili smo se kako ćemo tako dobiti nedelju dana da organizujemo improvizovano venčanje. Mislila sam da je to tako romantično, kao finale romantične komedije u kojoj se njih dvoje, naravno, na kraju spoje, a njihovi prijatelji i porodica od početka potajno navijaju za njih.

Gledam belo u onaj podsetnik. Ovo je prvi, što znači da je danas Teov rođendan. Potpuno sam zaboravila na taj datum. Dok smo bili srednjoškolci, bilo je nezamislivo da zaboravim na njegov rođendan, da ne provedem dan s njim. Ali nas dvoje više nismo isti ljudi, između nas su kilometri i godine. Prošlo je punih *deset godina* otkako smo poslednji put razgovarali. Težina toga me bolno pritiska. Ovo nije život kakav sam zamišljala.

Ako ovaj podsetnik nije znak iz svemira da je vreme da ispravim svoju najveću grešku, onda ne znam šta jeste.

Već neko vreme pratim Teovu karijeru preko svog lažnog naloga. Gledam priče koje postavlja, ali nikada ne lajkujem njegove objave na profilu i pažljivo pregledam fotografije na kojima je označen. Znam da se bavi fotografijom, ali retko kad označava brendove za koje radi. Više vidam decu njegovog brata nego njega. Međutim, ovog puta gledam baš njegov profil i klikćem na njegovu najnoviju objavu, očajnički tragajući za više informacija.

Većina modnih fotografija me ne zanima, ali njegove su baš impresivne. Nije označio brend za koji radi, ali te slike su prelepe, čak više umetničke nego što bi se očekivalo od velikog maloprodajnog lanca. Ne samo da jeftina odeća izgleda odlično već je Teo sjajno uklopio sve, od lampica do grejalica, za koje sam sigurna da su takođe na prodaju. Modeli izgledaju uhvaćeni u trenucima kada su istovremeno najprirodniji i najlepši. On je jedini fotograf čiji rad ovako dobro izgleda.

Pravim skrinšot stranice i šaljem ga svojoj pomoćnici Natali.

Moram smesta da saznam za koga ovaj fotograf trenutno radi. Koji mu je sledeći posao?

Mada mi je odgovorila već posle sedam minuta, do tada sam već pronašla Teovu označenu fotografiju od pre tri godine i uveliko zaronila u praćenje *Antemovog* profila, gotovo potpuno sigurna da znam odgovor. Natali mi potvrđuje.

Teo Karson uglavnom fotografiše za italijanski brend *Antem*. Snimaju letnju kolekciju za dva dana.

Dva dana. Podižem se u sedeći položaj i pozivam svog agenta. „Emerson?“, javlja se on. „Je li sve u redu?“

Štrecam se zbog panike u njegovom glasu. Nikada ga ne zovem, jer sam uvek bila odlučna u tome da budem jedna od Metovih „lakah“ devojaka. Laka za angažovanje, laka za rad i nikad ga ne opterećujem ličnim problemima, kao što to neke devojke pogrešno čine. Odavno sam shvatila da se pokazivanjem osećanja ne stiže do vrha. A meni je vrh oduvek bio jedini cilj.

Zamišljam sve grozne scenarije koji proleću kroz glavu mog agenta. Loša frizura? Preagresivan hemijski piling zbog kog ću biti izvan posla nedelju dana? Trovanje hranom? S tim bi već nekako mogao da se snađe. „Zdravo! Izvini što te uznemiravam.“ Zastajem, nenaviknuta da mu išta tražim.

Prevrćem se na stomak, nervozno uvrćući pramen kose. Kosa mi je oštra, zahvaljujući šatiranim pramenovima na kojima moj tim insistira da bih izgledala kao savršena američka devojka. Vreme je da stavim pakovanje.

„Šta nije u redu? Emerson?“

„Izvini, izvini, sve je u redu“, zamuckujem. „Zapravo, htela sam da te zamolim da me ubaciš na snimanje za jedan poseban brend. Malo je drugačiji od onoga što inače radim.“

„Koji brend?“ Glas mu je obojen strepnjom. Ja sam jedna od njegovih najboljih manekenki koja radi snimanja isključivo za brendove visoke mode. Konstantno radim za *Šanel*, *Guči*, *Valentino* i *Pradu*, ali pre nekih sedam godina, na njegovo insistiranje, prestala sam da radim čak i internet reklame za brendove visoke mode, jer to po njegovom mišljenju obevređuje moj portfolio, tako da sada radim samo revije u mesecu mode.

„*Antem*? Znam da su oni više brend za masovno tržište, što nije baš moj stil, ali stvarno bih volela da radim s njihovim timom. Videla sam da imaju sjajne kampanje.“ Zadržavam dah. Malo je preuveličano nazvati *Antem* masovnim brendom. U stvari, oni su poput *Targeta* ili *Mejsisa*, s tek nekoliko kolekcija godišnje, i uopšte nisu modni brend. Ali ono što sam rekla o Teovom radu – čista je istina. Njegove fotke su

prelepe, više umetničke od mnogih koje sam dosad videla i prepune su divnih kadrova. Ispunjene su smislom. I imaju priču. Potpuno su izdigle *Antem* i učinile da njihove prodavnice izgledaju kao mesta gde bi svako pozeleo da kupuje, počevši od mene i moje mame.

Gađenje s druge strane linije je opipljivo. „*Antem*? Nema šanse. To će ti uništiti karijeru, čak i da te uzmu kao svoje zaštitno lice.“

„Nije me briga.“

„Zašto onda ne bih pozvao i *Volmart*? Ili *Kostko*? Neću to da ti ugovorim.“ Jasno je da misli da sam sišla s uma.

„Mete, molim te, nemoj da zaboraviš da ti tehnički radiš za mene. I prilično sam sigurna da ti je kampanja za *Ameks*, čije sam zaštitno lice bila prošle godine, donela dovoljno novca da se možeš penzionisati.“

Zadržavam dah. Nikad nisam bila ovako drska prema njemu, za sve godine koliko radimo zajedno. On nije prijatna osoba, ali iskusan je i vešt agent i uz mene je od samog početka. Ne mogu da osporim njegove rezultate. Znam da me je sačuvao od fotografa na lošem glasu i da me je sklanjao od kampanja koje bi mogle da mi otkazu, što je zaista mnogo više nego što većina agenata čini za svoje klijente. Ali meni je ovo potrebno. I želim to.

„Emerson. Ne mogu ovo da ti zakažem. Zbog tog posla i ja ću izaći na loš glas.“

„Onda ću to sama da sredim. Ili ću zamoliti Natali da ona to uradi i zaradi tvojih dvadeset posto.“

„Ne bi mi valjda to uradila?!“ ljutito izgovara, besan od same pomisli da bi moja dvadesetogodišnja asistentkinja mogla da uzme njegov deo.

„Zašto ti je to toliko važno? Dosad se nisi mešala u posao.“

„Želim da radim sa Teom Karsonom. On je moj stari prijatelj.“

Nastupa mučna tišina. Nemam čime da je ispunim, ali gotovo da mogu da čujem kako se u Metovoj glavi okreću zupčanci.

„Nemoj mi reći da si raskinula s Džošem“, napokon progovara. „Kad god su te fotkali s njim, ta slika je objavljena u svim medijima. Njemu možeš da zahvališ za onu *Najkijevu* kampanju.“

„Jesam. Dakle, kakav je tvoj odgovor? Hoćeš li mi ugovoriti taj posao s *Antemom*?“

Sledi dubok uzdah. „Emerson, razmisli malo. To je loš potez. Osim toga, ima i nečeg pozitivnog u tome što si raskinula s Džošem. Sada možeš ponovo da potpišeš ugovor sa Harijem Batlerom.“

„Znaš da to ne želim.“ Hari je bio prvi s kojim sam izlazila po dolasku u Los Anđeles i to samo kako bih prebolela Tea. Počelo je kao veza po ugovoru. To je ono kad vas povežu radi obostranog interesa. Od tada sam ja brzo postala novi „in“ model, a i njegoa muzička karijera je krenula uzlaznom putanjom. Bilo nam je zabavno. Zato smo pokušali da nastavimo vezu i po isteku ugovora, ali nije uspelo. Ostali smo dobri prijatelji. Ali *samo* prijatelji. Mada on već neko vreme lobira da ponovo potpišemo ugovor na godinu dana, jer ceo svet poludi čim se nas dvoje pojavimo na nekom događaju ili osvanemo u tabloidima. To bi svakako dalo ogroman podsticaj našim karijerama, što je neosporno, i stalo mi je do njega. Ali ja želim pravu stvar.

„Emerson, ovo je ključni trenutak za tebe. Jedno je biti svetski poznata manekenka dok si mlada, ali, ako želiš da tu slavu preneseš i u tridesete, potreban ti je Hari. Trebaju ti njegova harizma, obožavaoci i hajp koji vas dvoje izazivate zajedno. Zar ne želiš da te pamte kao najveću od najvećih?“

„Naravno da želim. Ali još više želim da vidim Tea. Zato mi je potrebna ta nedelja snimanja za *Antem*. Znam da je moja karijera na prekretnici. Ali isto tako se nalazim i na životnoj prekretnici, jer ne uspevam da pronađem ono što me stvarno čini srećnom. Poslednji put sam se osećala celovito i autentično sa Teom, zato mislim da je to najbolje mesto odakle treba da započnem svoju potragu.“

Met ponovo glasno uzdiše. „Hajde da napravimo kompromis. Dobijaš nedelju dana za to besmisleno snimanje s Teom. Ali, ako ta stvar propadne, ulaziš u jednogodišnji ugovor s Harijem. I pristaješ na veridbu s njim posle devet meseci.“

Duboko udišem i razmišljam o svemu. Ako stvari ne budu išle s Teom, biću slomljena. I uzalud nanosim udarac svojoj karijeri snimanjem za *Antem*. U tom slučaju moram da potpišem taj ugovor s Harijem i potpuno se posvetim svojoj karijeri, što znači godinu dana javnih pojavljivanja, medijskog ludila i snimanja i kampanja. Pa dobro, preživewu. Nije kraj sveta. „Pristajem. Ali nema veridbe.“

„Znaš i sama da njegov tim neće pristati na to. Uostalom, veridba nije brak i uvek može da se raskine.“

„Ma, daj, Mete. Hari će pristati i bez te veridbe.“

„On je taj koji insistira na tome. Možda je njemu stvarno stalo.“

Kolutam očima. „Ma, nije. On samo zna da bi naša veridba odjeknula kao bomba u medijskom svetu i to bi ga lansiralo u prvi plan.“ Što je tačno. Mada je Hari počeo kao pevač, sada se bavi i glumom i maneknstvom, a radi i na sopstvenoj liniji odeće. Naša kao bajagi veza bila je odskočna daska za njega.

„Pa, pridruži mu se na tom putu. Daj ljudima ono što žele. Vaša veridba biće priča veka od koje ćeš i ti imati koristi. Ako pristaneš, pozvuću *Antem* odmah po završetku našeg razgovora. Ako ne uspeš da popraviš stvari s tim tvojim Teom do kraja snimanja, potpišaćeš kompletan ugovor s Harijem.“

Čujem kako Met zadržava dah. „U redu, pristajem“, napokon izgovaram. Snimanje je za dva dana, ne mogu više da se cenkam. Imam samo nedelju dana da popravim odnos sa Teom, shvatim kako želim da izgleda sledeća faza mog života, a možda i ponovo pronađem onu celovitost i strast koje sam nekada osećala.

„Savršeno, odmah se bacam na posao! Ako se dozoveš pameti dan ili dva posle te besmislice, samo me cimni i aktiviraću klauzulu za izlazak iz 'zatvora' koju sam ubacio u tvoj ugovor. Biće teško, ali prevrnuću nebo i zemlju da te izvučem bez novčanih posledica.“

Znam da je Met u pravu u vezi sa *Antemom*. To jeste loš potez. Ali, po prvi put posle mnogo vremena, ne osećam ni nemir ni nervozu. Ne osećam ni onaj grozni pritisak da moram ostati na vrhu. Radiću s Teom. Videću Tea. Osećam se spokojno. On je jedina osoba pored koje sam se uvek osećala kao da će sve biti u redu, čak i onda kad za to nije bilo povoda. Od tinejdžerskih dana, ulažem u karijeru sve što imam, samo da jednog dana ne bih shvatila da je sve ovo bilo samo mojih pet minuta slave posle kojih ostajem prazne duše i srca. Još uvek me zbunjuje to kako sam uopšte postigla ovoliki uspeh. U srednjoj školi nisam bila dovoljno popularna da me primete, niti sam bila dovoljno zanimljiva da me sopstveni roditelji vole, ali eto, moj tim je nekako uspeo da ubedi

Još samo jednom

svet da vredim, i to je trenutno sve što imam. Sada moram da stavim svoj lični život na prvo mesto, jer možda neću dobiti drugu priliku da ispravim stvari sa Teom.

A možda mi je ovo poslednja prilika za pravu ljubav.

DRUGO POGLAVLJE

Teo

Ja sam fotograf-mađioničar. Pretvaram obično u glamurozno, kreiram viralne kampanje za proizvode poput deterdženta za posuđe, podižem brendove koji žele da budu više od nečega što se kupuje na brzaka posle posla. Činim da ljudi toliko žele baš te japanke da se voze do prodavnice samo zbog njih, umesto da ih ubace u korpu dok kupuju namirnice, jer stoje na kraju reda u onom delu „uzmi i nosi“. Nije ništa spektakularno, ali dobijam određeno zadovoljstvo iz tog izazova i izborio sam se za jedinstvenu nišu u tom prezasićenom svetu, koji zovem „mala bara, mnogo krokodila“.

Ali snimanje kupaćih kostima je ubitačno dosadno. Snimak cele figure, spreda, otpozadi, odozgo, spreda, otpozadi, odozdo, a onda sledeća manekenka staje na tačno isto mesto. Pošto isfotkam deset kostima, prelazimo na novu lokaciju. Manekenke su veoma talentovane, svetlo i lokacija toliko lepi, da bi bilo ko od mojih asistenata mogao ovo da isfotka i postigne sličan rezultat. Zalazak sunca je vrhunac mog dana. Manekenke tada mogu da pokvase kosu i pruže mi mrvicu više raznolikosti. Ovo nije ona kreativna vrsta posla za koju me obično angažuju, ali zadovoljan sam što sam uvek prvi izbor za *Antem*. Em pristojno plaćaju, em je atmosfera na setu vrlo opuštena.

Modne kampanje su sasvim druga priča. Tada mogu da kreiram viziju i sprovedem je u delo; obično prikazujem petnaest ključnih odevnih kombinacija i dvadeset pet maloprodajnih artikala, koji se baš i ne slažu sa garderobom, ali moraju biti prodati u istoj sezoni. Bonus: odeća je

skrojena po meri, za razliku od kupaćih kostima koji se, ako su preveliki, kače pribadačama na leđima, što znači da devojke ne mogu puno da se pomeraju a da to ne postane vidljivo. *Antem* ne radi retuširanje. Pre nekoliko godina dobili su oštre kritike u medijima, pa sada ne uklanjaju te pribadače, već ih vešto sakrivaju i tako stvaraju lažnu sliku o tome kako kupaći kostim zapravo stoji. Moje omiljeno fotkanje sa njima je praznično, kada u julu dovozimo ogromne količine lažnog snega i njime prekrivamo brvnaru i deo šume, ukrašavamo set prazničnim lampicama, a meni daju neograničen budžet da pronađem način da sve to isfotkam tako da se sve proda, od pidžama do usisivača. Ali ovo je snimanje kupaćih kostima, pa kad nova manekenka nonšalantno izađe iz prikolice i stane ispred mog objektiva, osmehujem se pobedonosno i obraćam se klijentu. „Ova pike tkanina je neverovatna! Izgleda luksuzno. Detalji će se lepo videti na fotografiji.“ Miranda, glavna stilistkinja, razvlači usne u osmeh. „Biće ogroman hit ove sezone! Zadržava oblik tokom pranja, testovi na habanje i cepanje su bili neverovatni. Stejsi je otišla da se javi na telefon, ali za ovo nam trebaju i verte i horte. Možeš li da uhvatiš kadar gde ona drži onu ružičastu šolju? Bile su hit prošle godine!“

„Razumem!“ Fokusiram se na manekenku, koja nikada nije radila sa mnom, a samim tim verovatno nikada nije snimala za *Antem*. „Horte su vodoravni kadrovi, verte uspravni“, objašnjavam joj. „Opusti se. Volimo široke osmehe, smeh i nesavršenosti. Samo nemoj previše da se pomeriš i okrećeš da se ne vide pribadače na tvojim leđima. Pronaći ćemo način da ubacimo i tu šolju, samo mi daj minut da razmislim.“ Možda bi mogla da se poliva kremom za sunčanje iz šolje? Ili vodom? Taj mali dodir seksepila uvek dobro prolazi.

„U redu, zvuči sjajno!“ cvrkuće ona. Nekad sam se brinuo da će ih upozorenje da se manje pomeraju usporiti i učiniti ih nesigurnima, ali, pošto su počele da se gomilaju žalbe zbog velikog broja izgubljenih fotki zbog tih prokletih pribadača, odlučio sam da im to ipak kažem pre početka snimanja. Većina tih devojaka su profesionalke i sigurno zbog toga neće stajati kao da su progutale metlu.

Kad sam pritisnuo zatvarač, nešto je zapištalo. Mrštim se i gledam u foto-aparat. Dosad nisam čuo da ijedan aparat proizvodi takav zvuk. Odjednom se kajem što sam pristao da koristim ovu unapređenu digitalnu

verziju umesto moje standardne opreme. Digitalni tehničar, koji nam iznajmljuje opremu i bira najbolje snimke u toku snimanja, ubedio me je da je isprobam, ali nova tehnologija može i da zakaže.

„Čoveče, pišti tvoj telefon, a ne aparat“, kaže mi Kevin, moj prvi asistent.

„A, da, stvarno“, kažem i kratko se smejem. Pružam Kevinu aparat i vadim telefon. U pravu je, na mom ekranu trepće obaveštenje iz aplikacije za podsetnike.

Podsetnik: ako se ne oženiš do 28. godine, oženićeš se Emerson! Još jedna jedna nedelja ;)

Osećam kako me obliva rumenilo. Odjednom mi pred očima trepere svetlucave cakne i srećan sam što sam na vreme predao opremu svom pomoćniku. „Treba mi kratka pauza“, izgovaram više sebi u bradu nego ostalima.

Svi se razilaze, bilo da popiju vode, odu do toaleta ili jednostavno uživaju u prijatnosti sedenja posle četiri sata stajanja. Udaljujem se dovoljno daleko da me niko ne čuje i pretvaram se da telefoniram, istovremeno pokušavajući da se priblerem. *Emerson*. Kako sam mogao da zaboravim na taj dogovor? Na snimanju sam toliko usredsređen na posao da zaboravim i sopstveni rođendan, ali ovaj dogovor? Nikad ne zaboravljam ništa što ima veze s Emerson.

Kad sam je poslednji put video, bilo mi je osamnaest godina. Prošlo je deset godina otkako smo Emerson i ja stajali u istoj prostoriji. Na istoj plaži. Uvek sam bio zahvalan što ona *ne radi* s brendovima za koje ja snimam. Ili sam možda zapravo očajan zbog toga? Teško je reći kad jedva mogu da dišem pri pomisli na nju. I sada me hvata ono poznato osećanje nemira, stezanje u grudima i treperenje oko srca kad imam osećaj da ću se raspasti. Upravo to osećanje, taj intenzivan, pritiskajući bol koji me je obuzeo četrdeset osam sati posle našeg rastanka sprečio me je da krenem za njom. Sada nije više tako intenzivan kao tada, ali i dalje igram na sigurno i poštujem njen prostor, umesto da se suočim s napadom panike koji bi usledio kad bih je video.

Otvaram pretraživač i ukucavam Emersonino ime. Poslednji put kad sam pretraživao na internetu njeno ime, bila je na naslovnoj strani časopisa *Pipl*, držeći se za ruke sa svojim dečkom, profesionalnim bejzbol